

5. évközi vasárnap 2014.

Bevezetés

A mai évközi 5. vasárnap evangéliumában Jézus egykor apostolainak, ma nekünk mondja: Ti vagytok a föld sója, Ti vagytok a világ világossága. De valóban azok vagyunk? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk, Jézus Krisztus, Te vagy a világ világossága. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus Krisztus, Add segítségedet, hogy valóban a föld sója legyünk. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus, Add segítségedet, hogy valóban a világ világossága legyünk. Uram, irgalmazz!

Evangélium után

Urunk Jézus Krisztus tisztában volt azzal, hogy megtestesülésével, miféle emberiséggel vállalt közösséget. Ha mégis belépett történelmünkbe, ezt azért tette, mert az emberi családot alkalmasnak ítélte, hogy legkiválóbb tagjai közreműködésével befogadja az evangéliumot. Olyan képességekkel rendelkezik, ami által fölemelkedhet egy sokkal magasabb erkölcsi létrendbe. Az Úr Jézus azzal a szándékkal jött közénk, hogy mint evilág Megváltója fel is emelje az elesett emberiséget ebbe a magasabb erkölcsi létrendbe.

Mindez természetesen nem történik a természetes fejlődés tőlünk függetlenül működő programja szerint. Az úgy nevezett bibliai kultúrparancs az embert is belevonja Is-

ten földet átalakító tevékenységébe. De még ennél is többet kíván tőlünk az a parancs, amelyet apostolaihoz, s apostoli Egyházához intézett: „Te gyétek tanítványommá mind a népetket!”

Ezt megtehetitek, mondja Jézus – hisz, „Ti vagytok a föld sója, Ti vagytok a világ világossága...”

Krisztus apostolainak mondott szavai nemcsak nekik szólnak, hanem minden kor minden krisztuskövetőjének. A világ magasabb erkölcsi rendbe emelése nemcsak az apostoli kor feladta volt. Ez egy időben állandósuló folyamat, minden krisztuskövetőt kötelező feladat. Nemcsak a papságot, hanem a híveket is!

Közös felelősség terheli tehát a jézusi küldetés teljesítésében mindazokat, akik a keresztség szentsége révén tagjai lettek az egyháznak, vagyis mindnyájunkat, akik az egyházhoz tartozunk. Mindannyiunknak szól tehát, az élet színpadán feladatunkat kijelölő e két rövid mondat: „ti vagytok a föld sója”, „ti vagytok a világ világossága”.

Ti vagytok a föld sója!

Némely bibliafordítás így adja vissza: ti vagytok a só a föld számára. Jézus itt a közönséges konyhasó képét használja arra, hogy mi a benne hívők feladata a világban, mit adhat az egyház a társadalomnak. Ha élesebben fogalmazzuk: mi az, amit csak Isten újjáteremtett, újjászületett gyermekei adhatnak az emberiségnek.

Mit jelent ez: Ti vagytok a só a föld számára? Az ókori keleten a sót elsősorban nem ízesítésre, hanem tartósításra használták. Nem volt hű-

tógép még akkor, sőt azon a vidéken jeget sem tudtak előállítani. A húst, a halat valahogy tartósítani kellett, és ha sóval megfelelően kezelték, akkor ez sikerült. A só gátolta a bomlasztó baktériumok szaporodását, megnehezítette az élelem megromlását, megakadályozta a pusztulást, és így közvetve az emberek táplálkozását, az életet segítette elő. Ez a só feladata: akadályozni a romlást, és ezzel segíteni, gazdagítani az életet.

A Biblia arról beszél, hogy mióta mi, emberek, hátat fordítottunk Istennek, ebben a világban romboló, pusztító, bomlasztó erők léptek működésbe. A mi hűtlenségünk után Isten beépített olyan intézményeket, amelyek ezeket gátolnák. Ilyen az állam, a házasság, a család. De olyan nagy a pusztítás, hogy ezeket is elkezdte a gonoszság, és nem tudják megakadályozni a rombolást, a romlást.

Ezzel a romlott, **úgy nevezett „kultúrával”** szemben a kereszténység, az igazi Krisztus-követés, egy sajátos ellenkultúra. Mert az igaz kereszténységben a megbocsátás győz a bosszú felett. A szeretet győz az önzés és a gyűlölet felett. Ha kell, önfeláldozás árán is. A szeretet civilizációja a halál kultúrája felett. Ezért mondja Jézus a benne hívőknek, hogy el ne felejtsek: „ti vagytok a só a föld számára”. Ezt a nyilvánvaló romlást, rombolást, fékezni, gátolni, s ahol lehet, megakadályozni, és ezzel szemben az életet gazdagítani, gyarapítani – ez a benne hívők feladata.

Ahol megjelenik ez az ellenkultúra, akár csak egyetlen hívőnek

az életében is, ott, annak van hatása: védi, gazdagítja, izesíti az életet. És ha minél több hívő életében jelenik meg, akkor egy egész társadalomét, és népét is.

Tudjuk, a világosság nem jön létre magától. Mi magunktól nem lehetünk a világ világossága. Amikor Jézus azt mondja, hogy ti vagytok a világ világossága, akkor tudnunk kell, hogy ez a Vele való élő kapcsolatból fakad. Írás szavait idézem: Isten ugyanis ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”. Pál apostol szavaival: „Ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.”

Az Úr, – **igéje által** – Jézus világosságát gerjeszti, s teszi tartóssá a szívünkben és ez a világosság csodálatosan árad belőlünk. – Szintén páli szavakat idézve – „Ebben a gonosz és romlott nemzedékben, úgy ragyogtok, mint csillagok az égen.”

Ez a krisztuskövető volt következménye. Jézus, aki maga a világ a világossága, minket is világossággá akar tenni, és azt akarja, hogy világítsunk is. A lámpát nem rejtik a véka alá, – mondja Jézus. A mi világosságunk azonban a Vele való különleges és bensőséges kapcsoltunkból fakad. Ő hív, hogy kövessük Őt. Aki engem követ, nem jár sötétségben.

Kövessük hát Őt, hogy ne járjunk sötétségben, hogy fényforrások, ragyogó csillagok, világosság lehessünk sötétben botorkáló honfitársaink számára. Ámen

F. F.